

A Boldog Drinai Vértanúk

Az Isteni Szeretet Leányai 1911-ben Pale-ban, nem messze Szarajevótól megalapították a Mária Otthont. Eredetileg beteg és megfáradt nővéreknek, tanítónőknek épült, hamarosan azonban a szükséget szenvedők menedékháza lett.

1941-ben, a háború évében a palei kolostorban élt **M. Jula Ivanišević nővér (horvát, 48 éves) házfőnöknő; M. Berchmana Leidenix nővér (osztrák, 76 éves); M. Krizina Bojanc nővér (szlovén, 56 éves); M. Antonija Fabjan nővér (szlovén, 34 éves) és M. Bernadeta Banja nővér (magyar származású horvát, 29 éves)**. Ápolták a betegeket, segítettek a szegényeken, hitre és nemzetiségre való tekintet nélkül.

1941. december 11-én szerb csetnikiek kirabolták, majd felgyújtották a kolostort. Mind az öt szerzetesnőt elfogták és magukkal hurcolták. Ezzel megkezdődött a nővérek négy napos keresztútja: hidegben és hóban, megfelelő ruházat nélkül hajtották őket a hegyek között. Az út fáradalmaitól legyengült 76 éves Berchmana nővér nem bírt Goražde-ig gyalogolni. Későbbi forrásból tudjuk, hogy őt december 23-án társaitól elszakítva ölték meg.

A többieket tovább vitték Goražde-ba, ahol a laktanyába zárták őket. December 15-én éjjel részeg katonák megmérték a nővéreket, akik emberi méltóságuk és tisztasági fogadalmuk megőrzése miatt végső védekezésül kiugrottak a második emeleti ablakból. A sebesült, de még élő nővéreket a kaszánya udvarán támadóik halálra késelték. Ruháikat szétszaggatták, testüket a Drina folyó partján hagyták. Másnap a sírásó egy bottal belökte őket a folyóba. Drinai vértanúknak kezdték őket nevezni és a mártírhálalukról szóló hír gyorsan elterjedt.

A kanonizációhoz szükséges egyházmegyei eljárást 1999-ben, Szarajevóban megindították és három év múltán eredményesen lezárták. A teljes dokumentációt ezután Rómába, a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjába vitték. 2011. szeptember 24-én Szarajevóban került sor boldoggá avatásukra.

www.isteniszeretetlenyanyai.hu

Boldog Bernadeta nővér

Az öt Drinai Vértanú egyike, Terezija Banja, a későbbi Bernadeta nővér 1912. június 17-én született a horvátországi Veliki Grđevacban. Apja Josip Banja (Bánya József), 1871-ben Magyarországon látta meg a napvilágot. Felesége halála után fiatal özvegyként fiával Kaposvárról Horvátországba települt. Itt vette feleségül később Kovács Terézt (Tereza Kovač), aki szintén magyar származású volt. Bernadeta nővér a Banja házaspár tizenkettedik gyermeke. A környékeliek mélyen hívő családnak ismerték őket. Ha elismerően akartak szólni valaki vallásosságáról, akkor azt mondták: olyan buzgó, mint Banja. A szülők a ferences harmadrendhez tartoztak, jelentős szerepet vállaltak a szertartásokon, leginkább temetéseken. Mivel a plébános nem tudott magyarul, Josip Banja imádkozott magyar nyelven a hívő közösséggel, beszédeket, buzdításokat is mondott. A család naponta adott hálát a ház egyik sarkában berendezett kis házi oltáruk előtt. Szomszédok, falubeliek is csatlakoztak hozzájuk közös imádságra. A házban két nyelven beszéltek és imádkoztak: magyarul és horvátul. Bernadeta nővér már nagyon fiatalon hívást érzett az Istennek szentelt életre. Telve volt vágygal, hogy Jézust szerzetesi állapotban kövesse az Isteni Szeretet Leányai Kongregációjában, amely Koprivnicában tevékenykedett. A szülők ajándéknak tekintették döntését, de várnia kellett, míg idősebb lett. 1929 decemberében apja Szarajevóba kísérte, ahol megkezdhette a jelöltidőt. A testvéreitől és rokonaitól való búcsúzáskor ezt mondta: „*Inkább meghalnék, minthogy ne teljesítem hivatásomat.*” Később, fiatal szerzetesnőként Pale-ban, a kolostor konyháján dolgozott. Derűs, áldozatkész fiatal nővérek ismerték. Sok nővérre, felnőttre, gyermekre, szegényre főzött, akik Pale-ba jöttek megerősödni, fölépülni. Sokan megjegyezték: az Istenért, a szegényekért és a Társulatért dolgozik, úgy, ahogy az alapító anyja, Lechner Franciska megálmodta. Bernadeta nővér önátadása 29. évében beteljesedett, amikor is nővértársaival vértanúhalált halt. Életét egészen odaadta Jézusért és fogadalmiért.